

Зруйнована країна

КУПИТИ

Про книгу

Почуття, що спалахнули між юними Бет та Габріелем, були щирими, яскравими і глибокими. Але закоханим довелось попрощатися на багато років. Бет вдало вийшла заміж за Френка і, здавалося, забула про своє перше захоплення. Аж поки Габріель - тепер уже відомий письменник - не оселився поруч із їхньою фермою разом зі своїм сином, Лео.

Їхній новій зустрічі передував постріл - раптовий і різкий, мов новий спалах почуттів, загрозливий, як передвісник майбутніх трагічних подій. Коли - також від пострілу - загине брат Френка, що забагато знав про їхні стосунки, доля Габріеля, Френка та Лео залежатиме лише від слова Бет...

ЧАСТИНА ПЕРША. ГАБРІЄЛЬ

Фермер мертвий, таки мертвий, і всім байдуже до того, хто його вбив. Нещасний випадок чи вбивство? Подейкують, що таки вбивство, про що свідчить куля, яка пробила самісіньке серце, тож це зумисно.

Вони чекають, коли заговорю я, — дві пари очей безнастанно шукають відповідь. Та як їм розповісти, як передати ті слова, які ми раз у раз повторювали до приїзду поліції?

Хитаю головою, бо відповідь ще не визріла.

Правду кажуть, що перед смертю проживають заново все життя. І справді, ми там, де все тільки починалося. Ми — ті хлопчик і дівча, яким належав увесь світ, попереду — щасливе майбутнє, дивовижна краса й зоряні ночі.

Він усе чекає, коли гляну на нього, і коли таки зводжу очі, він підбадьорливо всміхається та заледве киває, мовляв: «Скажи це, Бет. Кажі вже».

Я знову вдивляюся в його обличчя — таке ж гарне, як тоді, як тепер, як завжди. І перед тим, як усе зміниться, ми даруємо одне одному останній погляд.

1968

Гемстон, Північний Дорсет

— Габрієль Вулф повертається в Мідовлендс, — каже Френк, і те ім'я відлунює у вухах за сніданком. — Тепер він розлучений. Тинятимуться удвох із сином тим великим будинком.

— Ова! — єдине, що виривається з вуст.

— І я так вважаю, — відказує Френк. Зводиться з-за столу, підступає до мене, бере в руки моє обличчя і цілує. — Той йолоп нам не завада. Ми минатимемо його десятою дорогою.

— Хто тобі розповів?

— Учора весь паб гудів. Кажуть, їхній мотлох з Лондона перевозили аж дві велетенські вантажівки.

— Габрієль ненавидів це місце. Нащо йому повертатися?

Мені навіть дивно після стількох років знову вимовляти його ім'я.

— За маєтком нікому приглянути. Батько давно помер, а мати десь на іншому кінці світу. Ну й добре, хай там у своїх австралійських степах із динго сидить.

Френк завжди вмів мене розсмішити.

— Та що він тут забув, га? — бурмоче Френк, однак я помічаю стривожений вираз на його обличчі, мовляв: «Хіба що до тебе їде».

— Нехай усе продає і котиться в Лас-Вегас чи Монте-Карло.... — підшукує потрібні слова, а коли знаходить, самовдоволено всміхається: — На ті свої благодатні зіркові землі Френк цілими днями й навіть поночі сидить на фермі, опікується нашою худобою і дбає про землю. Такого працюючого чоловіка я ще не бачила, хоча він завжди ловить мить, щоб помилуватися красою весняного вечора, стрімким польотом жайворонка, а все його єство підпорядковане змінам погоди й природному циклу. У Френка немає часу на читання романів чи походи в театр. Якби хтось і плеснув йому в обличчя сухим мартіні, він би й не знав, що то.

Він — повна протилежність Габрієлю Вулфу, принаймні тому, про якого читаємо в газетах.

Я спостерігаю за тим, як мій чоловік, спершись об двері, натягує чоботи. Уже за двадцять хвилин він з голови до п'ят смердітиме коров'ячим гноєм.

Та раптом хтось так гучно молотить у двері, що Френк здригається:

— Святий боже, — вигукує він і так різко смикає на себе двері, що його брат залітає в будинок.

Наші ранки завжди починаються саме так.

Джиммі ще рум'яний після вчорашнього пива, із заспаними очима, а чуб його так стирчить, мовби вкладений гелем:

— Бет, аспірин. Голова тріщить.

Знімаю з полиці аптечку, яка наче створена для похміль Джиммі. Колись у ній було повно дитячого парацетамолу й пластирів.

Різниця у віці між Френком і Джиммі — п'ять років, та вони такі схожі, що часом і я здалеку їх плутаю. Обоє високі, під два метри, з темним, майже чорним волоссям і такими блакитними очима, що люди мимоволі озираються. Кажуть, їхня мати теж була така блакитноока, хоча я її не знала. Обидва у протертих вельветових карго і грубих сорочках, поверх яких за мить одягнуть темно-сині комбінезони — то їхня щоденна робоча форма. У селі їх іноді жартома називають близнюками, хоча Френк — старший брат.

— А як же «вип'ю ще пінту та й завалюся спати?» — підколює Френк Джиммі.

— Пиво — божа нагорода за тяжко відпрацьований день.

— Так пишеться в Біблії?

— Якщо не пишеться, то мало б писатися.

— Побачимося біля ягнят опівдні? — гукає мені Френк, і двійко братів, усе ще підсміюючись, виходять і крокують через двір.

Поки чоловіки доять худобу, я, прибравши на кухні, беруся до інших обов'язків. Прання — ціла гора — разом із замоченими комбінезонами двох братів уже чекають. Брудний посуд після сніданку й завжди засмічена підлога, скільки не мети.

Та замість того я заварюю запашну каву, накидаю стару вощену куртку френка й сідаю за невеликий кований столик, звідки видно наші поля. За ними вловлюю знайомі обриси: три червоні, різної висоти димарі над кошлатою зеленню дубів на обрії.

Мідовлендс.

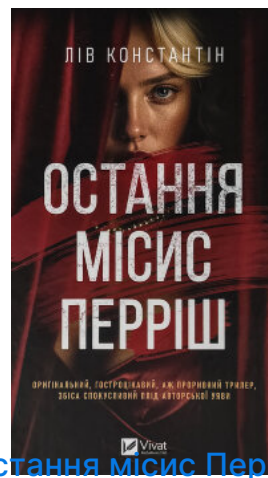
Рекомендована література

Стікери для книг

Закладка з черепом та трояндами

Остання місис Перріш

Тримай друзів близько

Запаморочення

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ